

El nostre planter

«La generació que aquests dies afronta la selectivitat és la que ha vist com la pandèmia posava en escac l'esquema vital que qualsevol adolescent podia preveure»

Amb el mig somriure neguitós, sense saber si seure o esperar dempeus a les portes d'una aula en la qual tenen la sensació de trobar-se amb un abisme que determinarà el seu futur. El vertigen. Ho hem viscut tants altres abans, dies de dormir poc, de repassar molt, de tenir una mena de serp a l'estómac, de saber que ho saps però a la vegada de dubtar sobre si hi ha res que se t'escapa, dies que passen massa lents i, de cop i volta, temps d'exàmens massa curts. De còctel d'eufòria -ja quasi s'acaba- i de por -i després què-.

És tot a cara o creu, o almenys això pots arribar a pensar, perquè la selectivitat és, com el seu nom indica, una selecció i perquè s'han passat dos anys en una mena de cursa de fons per arribar a aquests tres dies. D'oportunitats n'hi haurà més, i també camins alternatius, desconeguts i igual de valuosos, però ara no ho saps. Potser serà així, o potser no. Perquè si una cosa ha format part del currículum de la generació que aquests dies afronta les provés d'accés a la universitat és que tot és tan insegur com perquè una pandèmia posi en escac el món que havies conegut i, per tant, també, l'esquema vital que qualsevol adolescent podia preveure abans de saber que en l'era de la velocitat tot es podia aturar en sec.

Els que avui estan sotmetent-se a les proves són bona part dels joves que als 15 i 16 anys es van haver de confinar a casa amb els pares durant tres mesos i que han vist entorpidida amb mascaretes i distàncies una etapa en què les relacions amb els amics són una pedra angular del desenvolupament i creixement personal. Temps hi haurà per debatre sobre la nova selectivitat que prepara el govern espanyol i de l'homogeneïtzació del nivell per accedir a les facultats que cuina el Ministeri d'Educació. De vegades, també convé reivindicar una agenda humanista que sovint queda en l'ostracisme dels debats polítics i tècnics, i que ha de servir per revisar-nos i no cometre els mateixos errors. Sobretot quan es parla tant d'unes cures i d'un benestar social que difícilment van més enllà de les paraules.

Que durant la pandèmia les mesures haguessin de ser estrictes per imperatiu sanitari no treu que va faltar empatia col·lectiva amb les necessitats d'aquesta joventut, sempre menystingudes o atribuïdes a la immaduresa en comptes de comprendre que formen part, precisament, del procés de transició cap a la fase adulta. No és estrany que hi hagi qui consideri que un fatídic virus li ha acabat robant grapats de riures, confidències, de compartir inquietuds, i de conèixer i autoconèixer-se que no podran ser compensats. Per molt que siguin una generació de pantalles i de connexió virtual, la pell és insubstituïble.

Només fa falta posar-nos uns minuts en el seu lloc, transportar-nos mentalment a les nostres adolescències, i imaginar-nos quan teníem aquesta edat tancats a casa amb l'espasa de Dàmocles de decidir què fer en acabar l'educació obligatòria i aïllats de la proximitat física dels que, com tu, estan en aquesta revolució interna. Dificultat afegida per a aquells que a casa han hagut de lamentar familiarment els estralls de la malaltia, que han patit les conseqüències econòmiques i laborals de la pèrdua de la feina o que no han tingut prou eines per seguir el fil dels estudis. La salut mental és cabdal sempre i no és menys important en funció de l'edat. És injust que no tinguem en compte tots aquests elements i que després només es parli dels joves quan els informatius s'omplen de notícies en sentit negatiu.

Dos anys després, els que van optar per estudiar el batxillerat en pandèmia enmig de la farragosa logística dels protocols Covid truquen a les portes de les universitats. Alguns amb una vocació molt clara, d'altres amb un objectiu menys clar i amb la intenció d'explorar. No són els únics

joves que han tingut un camí costerut i que s'enfronten a una tria. D'altres, que no veiem aquests dies per la televisió, es preparen o continuen la seva formació professional. I també hi ha qui, tot i la seva joventut, per decisió o per obligació, està maldant ja per fer-se un lloc al mercat laboral. Tots ells són el planter del nostre demà, un demà cada vegada més complex per fer-se gran. I, per això, cal acompanyar-los perquè, sabent que cadascú té les seves aspiracions i circumstàncies, arribin tan lluny com sigui possible en un món sovint massa hostil per al jovent. A totes elles i ells, des d'aquí, i de tot cor, molta sort.